

Например на първата страница в книгата на Птолемей „География“, издадена от Себастиан Мюнстер уж през 1540 г. [1353], годината на издаването е изписана като M.D.XL. Днес се смята, че М означава хиляда години, D – петстотин и т.н. Като заменим буквите с цифрови знаци, наистина ще получим 1540. Но първите букви, отделени с точки, може да са съкращения на думи, свързани с Христовата ера. Буквата М например може да е съкращение от Мегас – най-великия. На иконите на Христос най-често са изписвали две букви: АЛФА И ОМЕГА. ОМЕГА или МЕГАС означават ВЕЛИК, НАЙ-ВЕЛИКИЯТ. Ако е така, получаваме датата 540 години след Христос. Пак отброяваме 540 години нагоре от фиктивната 1053 г. от н.е. и получаваме 1593 г., тоест КРАЯ на XVI в., а не първата му половина. А отброим ли 540 години от действителната дата на Рождеството Христово през 1152 г., ще получим 1692 г.! Това коренно променя оценката и за книгата „География“ от Птолемей с „античните“ карти в нея, и за публикацията ѝ. По-ясно става защо в тези карти личат следите от Скалигеровата версия на историята и географията. По-подробно за „Географията“ на Птолемей вж. в книгата „Библейска Рус“.

Още една вероятност. Не е изключено, че в изписването на M.D.XL дата са само последните букви XL, тоест числото 40. А първите две букви M. D. да са начални букви от думите Велик Господар = Magnus Dominis, и да са означавали началото в управлението на някакъв император. Без посочване на името му. Впрочем Скалигеровата история приема Dominis = Господар за обичаен императорски епитет след Август и Тиберий [237], с. 346. Освен това D е и начална буква в думата Божествен. Тогава датата M.D.XL може да означава „четирийсетата година от царуването на Великия Господар някой си“. Ще се наложи да разберем – от възцаряването на кой именно император са отброявани годините. Това обстоятелство още повече ще увеличи РАЗМИНАВАНЕТО в прочита на буквеното датиране от този тип. В едно княжество отброяват години от възцаряването на един Велик Господар, в съседното са имали друг Велик Господар.

Ще трябва да се преразгледат и датите за публикациите на научната средновековна литература. Например трудовете на Н. Коперник, живял уж през 1473–1543 г. [797], с. 626. Не е изключено да се окаже, че трудовете му са написани петдесет–сто години по-късно, отколкото е прието да се смята днес. Към тази мисъл ни подтикват следните данни. Както отбелязва известният съвременен астроном и историк на астрономията Робърт Нютон, истинската „хелиоцентрична идея печели широко признание ЕДВА СТОЛЕТИЕ СЛЕД ПОЯВАТА НА ТРУДОВЕТЕ НА КОПЕРНИК“ [614], с. 328. ЩЕ РЕЧЕ, ПРЕЗ СЕДЕМНАЙСЕТИ ВЕК. „Първият, който възпри-